

suau...» Arnau de Vilanova (ed. *NCL.*, II, 175). Menys fidedignes són les altres cites que en dona *AlcM.*: del *Li. de Contemplació*, que (com he demostrat en molts passatges del *DECat.*) en la major part és obra traduïda per continuadors tardans de Llull, amb hiperarcaïsmes artificiosos i mots mal usats, imitant maldestrament l'arcaïsmos de Llull: no és estrany que aquest text i el també trucat *Ibn Wáfid* abusin del mot fent-lo sinònim de petit. Tanmateix donen testimoni d'un ús que existí familiarment.

ETIM. Com ja vaig dir en *DECat.*, VI, 631a39 ss., és insostenible l'etim. d'*AlcM.*: PAUCULUS més un sufix pseudo-romànic -UCULU. Descartem també una suggerència d'Alart (*InuLC*) de suposar-hi el fr. *oeil poché* 'ull de vellut', mot estrictament franchimand, mai existent en cat. ni oc. L'etim. que ara donem és inobjectable: car seria ben xocant una supervivència de PAUCULUS, mot estrany a totes les llengües romàniques.

A Mallorca aquest NP reapareix, segons sembla, modificat, però, en *Pocoví*. ens ho podem explicar recordant que el mot *ull* tingué una antiga var. dialectal *vuj*, (*DECat.* VIII, 965a40-60 i n. 3): allí, doncs, es passà de *pokoljuyyl'a pokojuyj*, i traslladant-se l'accent de *vúj a -vují, ví*: com en *nuít > nit* i val. *uit* '8', la *l* s'havia eliminat per dissim., i hi ajudaria una etim. pop. 'poc-ví'.¹ *Pocoví* resta la forma coneguda a Lluçmajor (*BDLC* XIII, 12) i a Sta. M. del Camí (XL 33.6, Masc. 17E12). I és la forma tradicional i antiga. 1511: *Pocoví*, cogn. d'un forà (Quadrado, *For. y Ci.* 347-8). El 1759 autoritzaven Jacint *Pocoví* de Palma a cenyir espasa (*BSAL* III, 182b, 183a).

¹ A Ariany, un lloc me l'anomena un infant com -can *povv̄*, un altre *pokoví* i me'l citen junt amb *Cas Cocover* (XLI, 37.17). A Montuiri hi ha *Son Pocoví*, però l'informant de Sant Joan de Sineu (XL 130.2) i el d'En Masc. (MC3) en digueren *Son Cucui* (altra etim. popular).

Pocoví, V. *Pocohull*

PODO

Estany a l'alta Vall d'Àneu en te. d'Àreu, molt prop de la partió amb el vessant aranès, pron. *põdo*, XX, 172.

No gaire enllà, a l'Est, i també ben prop de la frontera lingüística, *Lo Põdo*, planell de muntanya on hi ha un corral o pleta (XX,180). Deu haver-hi ja *d* de -Tj- com en aranès. Car la isoglossa de -w la *d* aranesa com d'altres, sobreixia una mica pel costat pallarès, amb formes com *Malda Torrudesa* (TURRICELLA) *Vilantede* (E.T.C. I, 122.2 cf. 132 (q)). Com a nom d'un petit estany (i d'un planell segurament un poc estanyat) deu venir del ll. PŪTĒUS, amb la coneguda -o catalana (E.T.C. I, 122).

-PODRIT

Comapodrit, collet a Peramea (XXI, 140).

ETIM. Forma aglutinada de Comal (I) *podrit*, amb dissimilació eliminatòria entre les líquides i trivialització. J.F.C.

Podritxó, V. *Port*

POI

És la forma que havia pres en aranès el mot que amb el mateix sentit ha donat el cat. *PUIG*, II. PŌDIUM, amb evolució fonètica normal. Encara que Soler doni «*puj*: puig» com si fos mot viu (*Gu.* 375), només resta a la toponímia, en particular en el nom del gegantesc i vertiginós *Malb des Pois* (2.875 alt.) arran de les Maleïdes, que és el nom aranès del gran pic, més generalment conegut amb el nom benasquès *Pica Forcanada*, Soler (*Gu.* 6, 11, 15, 266-69 etc.).

Bastant repetit com a nom genèric, com p.ex., el *Poi d'Estanyo* (Escunyau). I en combinacions més soldades, en les quals sovint *poi*, pron. *púj*, amalgama les dues vocals tornant-se *pü*: p. ex. se sent adés *Pujlanè*, adés *Pülanè*, immediat al *Tuc dera Entecada*, prop del trifini Es Bòrdes-Bossòst-Luixon (Soler, *Gu.* 7, 327, 343), cpt. amb un derivat de *LANA* LANDA; adés *Pujtaské* adés *pütaské* (Lés), format amb un derivat de l'arrel de *TASCÓ* i del cast. *atascar* (*DECat.*, *DECH*); i veg. infra *puladè*.

El mot ja havia pertangut a l'aranès pre-gascó, com mostren les formes amb -U conservada en forma de -o; no és, però, exacta la forma *puyo* que li atribueix Soler (375) ni tampoc és *Puyoalbo*, com escriu ell, sinó *Pujoalbo* (pron. *püžualbu*): nom de les grans pales i carena entre l'Estany de Rius, Arties, i la vall del Nere, Vielha (Soler, pp. 216,5, 211); en el qual és també pre-gascona no sols la -o de l'altre component sinó la conservació de la l^h.

Aquí, en posició pretònica, la *ž* ha canviat la *u* precedent en *ü*. Tal com en el verb *PUJÀ*, al capdavall, també deriv. de PŌDIUM. En canvi sota l'accent, el nom pre-gascó del veïnat de *Põjo*, agregat al peu de Salardú, la tònica conserva el timbre *ó* (pron. *ü*). Però en el diminutiu PŌDIOLUM 'pujol', anant la vocal abans de l'accent, la *o*, pron. *u*, es va canviar en *ü*: *Pujõ*, tan freqüent com a NP etc.; i aquí hi hagué després l'acostumada deslabialització de la *ü* en *i*, per dissimilació davant la *o* tònica. En aquesta forma apareix sovint amb paper de genèric, o bé com a NL: p. ex. *Pijò de Portièro*, turonet contigu al collet de *Portièro* (Arres), que es passa anant d'Arres de Sus a Bossòst *Et Pijõ* immediat SE. d'Arres de Jos. *Et Pijõ* un altre turonet a l'esq. de Gar., damunt la Bor-